

Når vi vurderer alle kommuner sammen, så siger de af kommunerne valgte tillidsfolk, at de godt vil lave en aftale om kommunernes økonomi, hvis staten vil være med til at finansiere det, kommunerne mangler under ét, herunder penge til vækst. Det er nøjagtig den måde, aftalen indgås på, at der er den fleksible mulighed i det kommunale landskab til at lægge sig, hvor man mener, det er muligt, og så tilstræbe under ét, at man overholder den aftale, der er kollektiv.

Det modsatte ville jo være, at man ikke mener, at aftaler skal overholdes, fordi det er sådan en skyggeboksnings, der finder sted, som ingen egentlig forventer at man overholder, altså en vis løsløshed i forhold til en forsvarlig finanspolitik. Men det er vel ikke det, man egentlig har tilstræbt.

En anden mulighed ville så være, at staten langt mere specifikt direkte styrer den enkelte kommune, for hvis staten eller regeringen eller Folketingets flertal skal have ansvar for, hvad man gør i den enkelte kommune, så er det altså kommunestyrets mandat, der er forkert lagt. Så vil man også have myndigheden til at bestemme i den enkelte kommune, men det ønsker regeringen ikke. Vi ønsker jo lige præcis det kommunale selvstyre.

Prisen for det kommunale selvstyre er jo netop de variationer. Der er da kommuner, der har brug for at sætte skatten op og til gengæld andre, der kan sætte skatten ned. Det er jo nøjagtig den erkendelse, der er blandt tillidsfolkene i kommunerne, i KL's bestyrelse, at sådan må det nu engang være. Ud fra det grundlag indgår man aftaler, som man ønsker at overholde, og det er måske det nye, også i kommunestyret, at KL har sagt, bestyrelsen, formand, næstformand, at den aftale, de indgår med regeringen, ønsker de at overholde, og tænk sig, det, der tegner sig, er, at det gør de også, og det er så en nyskabelse i forhold til det, der har været gældende tidligere.

Kl. 12.15

Må jeg lige sige om anlægsaktiviteter i øvrigt, også om folkeskolen: Det, der ligger af anlægsaktiviteter i folkeskolen i årene 2002, 2003, 2004, og det, der også kommer til at ligge til næste år, er i virkeligheden et niveau, der er dobbelt så højt, som gennemsnittet var for 1993 op til 2001, så vi har altså et langt højere niveau, for så vidt angår folkeskolen, end det, man har haft tidligere.

Der vil jeg gerne svare hr. Arne Toft, som ikke har spurgt mig direkte, men det er der så andre

der har, og det er det samme spørgsmål, der er stillet, nemlig: Hvad koster egentlig en reform af opgavevaretagelsen? Ja, det at flytte en opgave fører jo udgifter med sig til dem, der modtager opgaven, og her er hele grundlaget jo, at de, der modtager en opgave og skal løse en opgave, får medarbejderne og ressourcerne med. De ting hænger altså sammen, så det, at man får flere opgaver at skulle varetage, betyder umiddelbart også, at man får den udgift, der er forbundet med at varetage opgaven.

Men man kan ikke i forhandlingerne her i maj og juni inddrage, hvordan landskabet ser ud den 1. januar 2007, for det skal de enkelte kommunalbestyrelser jo først til at drøfte i andet halvår af 2004, altså i resten af året. Der får man den drøftelse om, hvad det egentlig er, man ønsker.

Det er et meget godt eksempel, som hr. Kristian Thulesen Dahl har givet på, hvordan man kan tænke, og hvordan man forventes at tænke, hvis der er to, tre eller fire kommuner. For det er jo ikke sådan, at man ikke har afsat penge til udvikling. Vi er jo heldigvis sådan i Danmark, at også i kommunerne er der en meget stor aktivitet med henblik på, at man anvender ny teknologi. Det vil sige, at det ikke umiddelbart er sådan, at man mangler det, der hedder hardware, altså det maskinelle udstyr, for at gøre brug af det, der ligger i en ny stor kommune.

Så kan det være udvikling af it. Jamen det er jo præcis det, der er afsat penge til. Hvis vi lægger sammen, hvad de enkelte kommunalbestyrelser planlægger eller føler anledning til at afsætte, så er det måske her direkte en besparelse, at i stedet for at tre eller fire kommuner hver betaler for udviklingsomkostninger til it, ja, så er det den samme omkostning, man betaler, for det er det samme system, man udvikler. Så i stedet for at man bruger tre eller fire gange et beløb til at udvikle it og software, så er det måske én udviklingsomkostning, man får. Derfor skal man være meget varsom med at sige, at i forhold til i dag så gør det, at man får færre kommuner, i virkeligheden det, at det øger behovet for yderligere udgifter til it. Nej, svaret er nok, at det i virkeligheden formindsker det. Det er jo det, man har lært at det på mange andre områder måske betyder, nemlig at standardsoftware bliver udviklet til fordel for alle, og i virkeligheden til meget lavere omkostninger for den enkelte, og det vil sige også for den enkelte kommune.

Når det gælder spørgsmål om en udligningsreform: Jamen den kommer. Det har vi sagt hele